

Творби: 4 книги Давидови псалми за 4—8 гласа, 1 книга мотети, много шансони и творби за органъ.

Свендсен, Йоханъ Северинъ — Svendsen, Johann Severin — виденъ норвежки компонистъ, род. 30 септ. 1840 въ Осло, умр. 14 юни 1911 въ Копенхагенъ; синъ на учителя по музика Гулдбранъ С., съ когото започва да учи музика, а после въ Лайпцигската консерватория, дето Давидъ, Рихтеръ Хауптманъ и Райнеке сж били негови учители, 1872 поема ржководството на концертитъ на Музикалното дружество въ Осло; отъ 1877 живѣе въ Римъ, Лондонъ и Парижъ, 1880 наново диригира дружественитъ концерти въ Осло, отъ 1883 до 1908 е придворенъ капелмайсторъ въ Копенхагенъ. Като другия свой голѣмъ сънародникъ Григъ, отначало С. е подъ влиянието на нѣмскитъ романтици, но си изработва собственъ тоновъ езикъ, и създава чисто норвежка романтика. Творби: две симфонии, увертюра „Ромео и Юлия“, „Парижки карнавалъ“, легенда „Зорохайда“ (твърде популярна), „Празднична полонеза“, „Сватбенъ праздникъ“, „Коронационенъ“, „Грауренъ“ и „Хумористиченъ“ маршове — за оркестъръ, единъ концертъ за виолончелъ и оркестъръ, една „Романца“ за цигулка и оркестъръ, два струнни квартета, по единъ струненъ квинтетъ и октетъ, 4 норвежки рапсодии, мжжки хорове, солови пѣсни, и преработки на народни пѣсни за малък оркестъръ.

Свиларова, Надя — оперна пѣвица (драматично сопрано), род. 6 апр. 1903 въ София, учила при Ефимия Илкова въ Софийското музикално училище, при Фернандо ди Лучия въ Кралската консерватория въ Неаполъ „Sent Pietro Amaella“ и при Пио ди Пиетро въ Римъ, следъ това пѣе во опернитъ театри на: Верона, Венеция, Торино, Милано, Римъ, Флоренция и др. 1928 посещава Америка, после концертира въ Цюрихъ, Женева, Бернъ и Лозана. 1929 пѣе въ Миланската „Скала“ — като Марина въ „Борисъ Годуновъ“, С. е била отличена отъ Маскани съ участието ѝ въ първото представление на неговата опера „Зането“, играна 1927 въ театъръ „Куиринета“ въ Римъ, подъ

негово ржководство. 1930 гостувалъ и въ Софийската народна опера. С. обладава единъ мощенъ и изразителенъ гласъ, силенъ темпераментъ и хубава игра.

Сгамбати, Джовани — Sgambati, Giovanni — значителенъ пианистъ, компонистъ и диригентъ, род. 18 май 1843 въ Римъ, умр. 15 февр. 1914 с. т., ученикъ по пиано на Барбери и Наталучи, и после на Листъ. Като диригентъ започва попрището си съ изпълнението на Бетховенови, Листови и Брамсови творби, и скоро си създава име на даровитъ такъвъ, отъ 1897 — професоръ въ музикалния лицей „Св. Цецилия“ въ Римъ. Отъ неговитъ композиции — най-значителни сж: „Симфонична епиталиамия“, — две симфонии D dur и две увертюри — за оркестъръ; единъ Реквиемъ за баритонъ, соли, хоръ и оркестъръ; единъ концертъ за пиано съ оркестъръ, два клавирквинтета, единъ струненъ квартетъ и др.

Сденянте, ит. sdegnante — крѣхко, небрежно.

Сденьозо или сденьозаменте, ит. sdegnoso, sdegnosamente — упорито, бързо.

Себастиани, Йоханъ — Sebastiani, Johann — компонистъ, род. 30 септ. 1622 въ Ваймаръ, умр. 1683 въ Кьонигсбергъ, значителенъ съ своя пасионъ „Страданията и смъртта на нашия Спасителъ Исусъ Христосъ“ (1663), който е първото творение отъ този родъ, въ което е въведенъ хорала. Той употребявалъ и хоралоподобни части, изпълнявани отъ единъ соловъ гласъ, до като речитативитъ тамъ сж слаби. Освеенъ това, писалъ църковни и свѣтски пѣсни.

Севракъ, Деода дьо — Séverac, Déodat de — компонистъ, род. 20 юли 1873 въ Сень-Феликсъ дьо Караманъ, умр. 23 мартъ 1921 въ Сезре, училъ въ консерваторията въ Тулуза и „Скола канторумъ“ (Маняръ и д'Енди) въ Парижъ. Композиции: симфоничнитъ поеми: „Нимфи на залѣзъ“ и „Навзика“ за оркестъръ, една соната за органъ, музикалната драма „Студентътъ отъ Вихъ“, комическата опера „Сърдцето на воденицата“, музика къмъ две драми, „Романтична пѣсенъ“ за цигулка, чело и пиано, клавирни пѣснѣща и много пѣсни.